TILL

HANS MAJT KONUNGEN

HELSNING

AF

DEN STUDERANDE UNGOMEN
VID UPSALA UNIVERSITET

VÅREN 1873.

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

Skuggorna vika. Strimman i öster Bådar oss än en gryende dag. Hör Du de unga lärkornas röster, Som morgonen prisa i lekande slag?

Hoppet fyller de unges sinne, Mötets festliga stund är inne. KONUNG af Sverige! Ynglingars ätt Hyllar Dig glad på sagornas slätt, Och röster doft ur högarna ljuda: Välkommen Dig hopp och minnen bjuda.

*

Var helsad till den stilla bygd, Der framtid gror i forntids skygd, Der lärosalar rundt omkring Den gamla dômen stå i ring!

Här **minnet** bor. Ur grafvens famn Det kallar månget älskadt namn Och låter flydda andar än Bland yngre slägten gå igen.

Du hör dess susning mången stund Bland kronorna i Odins lund; Det häfdens gåtor Dig förtror Der Wasa sofver i sitt kor.

I månens skimmer än Du ser De store vandra upp och ner. Bland sina blommor går Linné Så enkel och så from som de.

Men Geijer lyssnar än i dag På hvarje tidens andedrag; Som barnet och den vise ler, Han ler, då något godt han ser.

Men töcken hölja pannans rund Och harmen sammandrar hans mund, När slägtet vill med dårligt hopp En stat i molnen bygga opp.

Här **friden** bor. Mot åldrig mur Förgäfves smattrar regnets skur, En dyning blott mot klippan slår Af stormen, som på hafvet går.

Men här i denna stilla verld Man fostras upp till vikingsfärd, Till lifvets kamp, och seglarn lär Sig djupets hemligheter här.

Här **hoppet** bor. En yster vår Förväget här i blomning slår, Det unga hjertat står ej still, Det klappar så det

sprängas vill.

De unga träden växa opp, Mot höjden sträfvar deras topp: Det sjuder under blad och bark, O Konung, i Din kronopark!

Och anden kämpar med sig sjelf, Och hvit af skum är lifvets elf, Hon bräcker vall, hon spränger dam: Till hafvet, hafvet vill hon fram.

Till tankens stilla ocean Den unga floden styr sin ban; Hon kan ej, vill ej hvila ut, Förr'n sanningen hon nått till slut.

Studentens hjerta står i brand För Konung och för Fäders land, Och om oss himlen styrka ger, Den styrkan egna vi åt Er!

Och detta ungdomsglada hopp, När steg det mera eldigt opp, Än nu, då mildt Ditt öga ser På våra unga drömmar ner?

Vi helsa Dig, Du höge gäst, Vi bjuda hvad vi ega bäst: Vår ädle Konung, lif och blod Vi offra Dig med lust och mod.

Din kronas glans är mild och huld, Hon lyser ljuf som skördens guld, Hon glimmar ej af blod och brand, Men kärfven likt i Svealand.

Gud signe Dig i kamp och frid, I lycka vidrig eller blid, Vid åskans hot, i solens sken, Vår höfding och vår ögonsten!

Din väg är ärofull och svår, På skeppets lyfting Kungen står, Han käns af tusenden igen Och lyser främst bland frie män.

Och nordanvinden spelar kring Nordmannadrottens mannaring. Banéret svajar. Farans hot Går fursten leende emot.

Till kamp det bär mot lögn och flärd, Mot söndringsandan i en verld, Mot splitets magt, som lossa vill Hvad lag och minnen bundit till.

Gud signe drakens stolta gång I arlaljus och fogelsång! Gud signe Din regeringstid Med korn och kärna, fröjd och frid!

Men skulle dagen någon gång Dig kännas mödosam och lång, Och lifvets höjder strös med snö Och alla rosor vilja dö,

Och äran sjelf Dig synas kall Och bittert lyckans glädjesvall, Och denna längtan tändas opp, Som ej har gränser för sitt hopp,

Den längtan, som Du ofta känt, När sångens eld Ditt inre bränt, Den längtan, som till intet trår Förutom Gimles unga vår, —

O, kom igen, o, kom en stund Och hvila ut i Odins lund: Kan hända gläds Du än en gång Att lyssna till de unges sång!

*

KONUNG af Sverige! Nornorna råda, Häfderna gömma lifvets bedrift, Saga med djupa ögon skall skåda Menniskoödens bleknande skrift.

Ingen Svithiods framtid spanar, Men vårt hjerta dess lycka anar, Håller det blott i eviga dar Fast vid sitt enda, säkra försvar: Den **frihets** eld, som tid ej försvagar, Den **pligt**, som ej kränker svurna lagar.

*